

О. В. Федорчук

здобувач

Науково-дослідного інституту публічного права

ДЕЯКІ ПРОБЛЕМНІ АСПЕКТИ ВИКОРИСТАННЯ РЕЗУЛЬТАТІВ НЕГЛАСНИХ СЛІДЧИХ (РОЗШУКОВИХ) ДІЙ

Метою статті є визначення окремих проблемних питань проведення негласних слідчих (розшукових) дій, що впливають на використання їхніх результатів під час здійснення кримінально-процесуального доказування, і надання пропозицій щодо їх вирішення. У статті розглянуто деякі проблемні аспекти використання результатів негласних слідчих (розшукових) дій при розслідуванні злочинів. Аналізуючи дослідження провідних вітчизняних науковців, констатовано, що певною особливістю інституту негласних слідчих (розшукових) дій є відсутність у КПК України чіткої процедури їх проведення та фіксування. Визначено низку проблемних питань правового та організаційного характеру, які потребують невідкладного вирішення щодо проведення негласних слідчих (розшукових) дій та використання їх результатів у кримінально-процесуальному доказуванні. Надані пропозиції щодо вирішення цих проблем. Охарактеризовані вимоги, яким повинні відповідати матеріали отримані під час проведення негласних слідчих (розшукових) дій. Із введенням до кримінального процесу України інституту негласних слідчих (розшукових) дій, ліквідований інститут оперативно-розшукового супроводження кримінального судочинства. Як наслідок, розширилися можливості підозрюваних, обвинувачених та інших зацікавлених осіб застосовувати різноманітні заходи протидії органам досудового розслідування та суду (вплив на свідків і потерпілих шляхом погроз, підкупу тощо) на усіх стадіях кримінального процесу і, особливо, на судових, де взагалі відсутні в органів обвинувачення ефективні засоби викриття такої протидії та протистояння їй. Основним функціональним призначенням негласних слідчих (розшукових) дій в оновленій системі кримінального процесу України є забезпечення оптимальних шляхів використання у кримінально-процесуальному провадженні інформації, здобутої із використанням негласних силі засобів, якими послуговується оперативно-розшукова діяльність. Зроблено висновок, що під час використання результатів негласних слідчих (розшукових) дій виникають проблемні аспекти, які в першу чергу пов'язані з відсутністю чіткої законодавчої процедури їх проведення й фіксування, їхньою однорідністю з оперативно-розшуковими заходами, наслідки проведення яких також можуть використовуватися в кримінальному провадженні як докази. Напрямом вирішення цих проблем є подальше удосконалення кримінально-процесуального, оперативно-розшукового законодавства, а також законодавства у сфері охорони відомостей з обмеженим доступом.

Ключові слова: злочини, розслідування, слідчі (розшукові) дії, негласні слідчі (розшукові) дії, кримінальний процес, оперативно-розшукові заходи, результати негласних слідчих (розшукових) дій, використання матеріалів.

Постановка проблеми. Відповідно до чинного КПК України основним засобом негласного отримання доказів на стадіях кримінального процесу є негласні слідчі (розшукові) дії (гл. 21 КПК України). Завдяки таким діям розкриваються та розслідуються понад 85% тяжких й особливо тяжких злочинів, а вчинених в умовах неочевидності, організованими злочинними угрупованнями, проти основ національної безпеки – 100%. Проте негласні слідчі (розшукові) дії, як і будь-які негласні засоби отримання доказів, відповідно до результатів аналізу зарубіжної

та вітчизняної оперативно-розшукової, слідчої та судової практики, можуть бути не лише ефективним засобом отримання доказів у кримінальному судочинстві, а й засобом грубого порушення прав, свобод і законних інтересів осіб, які потрапляють до його сфери. Тому застосування таких засобів у кримінальному процесі потребує як постійного вдосконалення їх оперативності, так і процесуальних гарантій законності [1].

У системі доказів, які використовуються під час доведення вини осіб, підозрюваних у вчиненні тяжких та особливо тяжких криміналь-

них правопорушень, особливе значення мають протоколи проведення негласних слідчих (розшукових) дій та додатків до них. Як зазначає О. Геселев, результати НС(Р)Д у кримінальному провадженні мають доволі потужний доказовий потенціал порівняно з можливостями інших процесуальних дій. НС(Р)Д дають змогу встановити та зафіксувати відомості про злочин та особу, яка його вчинила, у режимі онлайн, тобто реального часу, коли такі дані виявляються й фіксуються безпосередньо під час готування до злочину або його вчинення. Це, безумовно, впливає на їх якісну оцінку та можливість подальшого ефективного використання як доказів у кримінальному провадженні [2].

Підстави і порядок проведення негласних слідчих (розшукових) дій та здійснення заходів, пов'язаних із тимчасовим обмеженням конституційних прав і свобод людини і громадянина визначають Конституція України, Кримінальний процесуальний кодекс України, Кримінальний кодекс України, Закони України «Про прокуратуру», «Про державну таємницю», «Про оперативно-розшукову діяльність», Порядок організації та забезпечення режиму секретності в органах державної влади, органах місцевого самоврядування, на підприємствах, в установах і організаціях, затверджений постановою Кабінету Міністрів України від 18.12.2013 № 939 (далі – Порядок), Звід відомостей, що становлять державну таємницю (далі – ЗВДТ) (затверджений наказом Служби безпеки України від 23.12.2020 № 383 і зареєстрований в Міністерстві юстиції України 14 січня 2021 р. за № 52/35674), та інші нормативно-правові акти. Запровадження інституту негласних слідчих (розшукових) дій до вітчизняного кримінального процесуального законодавства обумовило потребу закріплення науково-обґрунтованого механізму реалізації їх результатів у кримінальному процесі й, зокрема, у кримінально-процесуальному доказуванні [3, с. 5].

Аналіз публікацій, в яких започатковано розв'язання даної проблеми. Проблемам провадження негласних слідчих (розшукових) дій, використання їх результатів приділялась увага в роботах Ю. П. Аленіна, В. І. Войтовича, В. О. Глушкова, Є. Лазоренка, Є. Д. Лук'янчикова, Д. Й. Никифорчука, Д. Б. Сергєєвої, В. І. Сліпченка, Є. Д. Скулиша, О. Ю. Татарова, С. О. Патюк, М. А. Погорецького, Я. Помаза, Л. Д. Удалової, М. С. Цуцкірідзе, М. Є. Шумили та інших науковців.

Метою статті є визначення окремих проблемних питань проведення негласних слідчих (розшукових) дій, що впливають на використання їхніх результатів під час здійснення кримінально-процесуального доказування, і надання пропозицій щодо їх вирішення.

Виклад основних положень. Ефективність боротьби зі злочинністю кримінально-процесуальними засобами у значній мірі залежить від чіткості правової регламентації слідчих дій, а також якості наукових рекомендацій щодо їх провадження, розроблених у рамках криміналістичної тактики. З огляду на це великий теоретичний та практичний інтерес являє собою наукове дослідження особливостей провадження невідкладних слідчих дій, ефективність яких значною мірою визначає і успішність розслідування справи [4, с. 3].

Ми цілком погоджуємося з думкою С. О. Патюк, що основне правило щодо оцінювання доказів у кримінальному процесі передбачено в ч. 1 ст. 94 КПК України: «Слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд за своїм внутрішнім переконанням, яке ґрунтується на всебічному, повному й неупередженому дослідженні всіх обставин кримінального провадження, керуючись законом, оцінюють кожний доказ з точки зору належності, допустимості, достовірності, а сукупність зібраних доказів – з точки зору достатності та взаємозв'язку для прийняття відповідного процесуального рішення» [2]. Тож оцінювання доказів як розумова діяльність включає в себе встановлення належності, допустимості, достовірності кожного окремого доказу, достатності доказів у сукупності. Згідно з ч. ч. 1, 2 ст. 84 КПК України, процесуальними джерелами доказів, тобто фактичних даних, отриманих у передбаченому КПК порядку, є показання, речові докази, документи, висновки експертів. Отже, оцінюванню за всіма названими критеріями доказу повинні підлягати як зміст фактичних даних, так і джерела, що ці дані встановлюють [5].

Кримінально-процесуальний кодекс 2012 р. докорінно змінив структуру досудового розслідування кримінальних правопорушень, було внесено зміни до чинного Закону України «Про оперативно-розшукову діяльність». Основними з них є: введення додаткових суб'єктів ОРД; обмеження принципів ОРД принципами верховенства права, законності, дотримання прав і свобод людини; переорієнтовано зміст ОРД на попередження, виявлення та припинення зло-

чинів; законодавчо закріплено порядок здійснення ОРЗ відповідно до КПК; надано перелік негласних слідчих (розшукових) дій, передбачених статтями 246-275 нового КПК. Результатом означених новел стала зміна підстав здійснення ОРД, до яких належить наявність достатньої інформації, одержаної в установленому законом порядку, що потребує перевірки за допомогою оперативно-розшукових заходів і засобів, про: злочини, що готуються; осіб, які готують учинення злочину; осіб, які переховуються від органів досудового розслідування, слідчого судді, суду або ухиляються від відбування кримінального покарання; осіб, безвісно відсутніх; розвідувально-підривної діяльність спецслужб іноземних держав, організацій та окремих осіб проти України; реальну загрозу життю, здоров'ю, житлу, майну працівників суду і правоохоронних органів у зв'язку з їх службовою діяльністю, а також осіб, які беруть участь у кримінальному судочинстві, членів їх сімей та близьких родичів, з метою створення необхідних умов для належного відправлення правосуддя; співробітників розвідувальних органів України у зв'язку із службовою діяльністю цих осіб, їх близьких родичів, а також осіб, які конфіденційно співробітничали або співробітничали з розвідувальними органами України, та членів їх сімей з метою належного здійснення розвідувальної діяльності.

Це призвело до перебудови всієї системи протидії злочинності та зміни стратегії ОРД з реактивної на проактивну модель. У той же час, досвід використання КПК та діяльність оперативних підрозділів, відповідно до змін у Законі України «Про оперативно-розшукову діяльність», визначає необхідність удосконалення нормативного регулювання ОРД на ґрунті подальшого розвитку теорії оперативно-розшукової діяльності як методології формування сучасної правової бази протидії злочинності [6, с. 340].

Втім, зміни, внесені до Закону України «Про оперативно-розшукову діяльність», значно звузили поле діяльності оперативних підрозділів, які свої знання та професіоналізм у протидії злочинності могли б використати у більшій мірі, за умов належної правової регламентації її ведення. Кримінальний процесуальний закон України у ч. 1 ст. 246 не дає чіткого визначення поняття негласних слідчих (розшукових) дій, а лише зазначає, що вони є різновидом слідчих (розшукових) дій, відомості про факт та методи проведення яких не підлягають розголошенню. Відповідно ч. 1 ст. 223 КПК

України, слідчі (розшукові) дії є діями, спрямованими на отримання (збирання) доказів або перевірку вже отриманих доказів у конкретному кримінальному провадженні. Виходячи з аналізу зазначених положень КПК України слід дійти висновку, що негласними слідчими (розшуковими) є дії, спрямовані на отримання (збирання) доказів, або перевірку вже отриманих доказів у конкретному кримінальному провадженні, відомості про факт та методи проведення яких не підлягають розголошенню.

Негласність проведення слідчих (розшукових) дій виражається в тому, що вони здійснюються приховано не лише від осіб, злочинна діяльність яких документується, але й від усіх інших суб'єктів, що не приймають безпосередньої участі у її провадженні. Розголошення відомостей щодо факту та результатів проведення негласних слідчих (розшукових) дій може відбуватися під час ознайомлення сторонами з його матеріалами, на судових стадіях кримінального провадження під час розгляду його матеріалів, або ж у порядку, визначеному ст. 253 КПК України, з метою повідомлення осіб, щодо яких провадилися негласні слідчі (розшукові) дії [7, с. 121–122].

Результати аналізу практики впровадження інституту негласних слідчих (розшукових) дій у правозастосовний процес оперативно-розшукових підрозділів, органів досудового розслідування та суду щодо їх проведення та використання результатів у кримінально-процесуальному доказуванні висвітлили низку проблемних питань правового та організаційного характеру, які потребують невідкладного вирішення. Основними з них є такі:

із введенням до кримінального процесу України інституту негласних слідчих (розшукових) дій, ліквідований інститут оперативно-розшукового супроводження кримінального судочинства. Як наслідок, розширилися можливості підозрюваних, обвинувачених та інших зацікавлених осіб застосовувати різноманітні заходи протидії органам досудового розслідування та суду (вплив на свідків і потерпілих шляхом погроз, підкупу тощо) на усіх стадіях кримінального процесу і, особливо, на судових, де взагалі відсутні в органів обвинувачення ефективні засоби викриття такої протидії та протистояння їй. Вирішення цього проблемного питання потребує внесення відповідних змін та доповнень до чинного КПК та Закону України «Про оперативно-розшукову діяльність»;

результати аналізу процесуальної форми провадження негласних слідчих (розшукових) дій, визначеної в чинному КПК України, а також практики їх провадження та використання їх результатів у кримінально-процесуальному доказуванні дає підставу для висновку, що процесуальна форма провадження негласних слідчих (розшукових) дій є недосконалою, що створює проблеми під час використання їх результатів у кримінально-процесуальному доказуванні;

чинним КПК України визначено суб'єктів проведення негласних слідчих (розшукових) дій: а) слідчий, який здійснює досудове розслідування злочину; б) за його дорученням – уповноважені оперативні підрозділи відповідних відомств (ч. 6 ст. 246), працівники яких при виконанні доручень слідчого та прокурора на їх проведення користуються повноваженнями слідчого (ч. 2 ст. 41). Проте на практиці проведення негласних слідчих (розшукові) дій, як правило, слідчими не здійснюється, а доручається уповноваженим оперативним підрозділам, які також їх безпосередньо не проводять, а для цього на підставі свого завдання згідно з п. 3.8 Інструкції залучають відповідні оперативні та оперативно-технічні підрозділи. Таким чином, доручення слідчого уповноваженим оперативним підрозділам на виконання негласних слідчих (розшукових) дій за новим законодавством здійснюється так само, як і за попереднім законодавством, відповідно до якого давались доручення чи вказівка слідчого уповноваженим оперативним підрозділам на проведення оперативно-розшукових заходів (ч. 5 ст. 97, ч. 3 ст. 114 КПК України, ч. 3 ст. 66 КПК України 1960 р. та п. 2 ч. 1 ст. Закону України «Про оперативно-розшукову діяльність» в редакції 1992 р.).

Відмінність полягає лише в тому, що за новим законодавством уповноважена посадова особа оперативного підрозділу при виконанні доручення слідчого на виконання негласних слідчих (розшукових) дій користується повноваженнями слідчого (ч. 2 ст. 41 КПК України 2012 р.), а також в тому, що така особа при виконанні доручення слідчого на виконання певної негласної слідчої (розшукової) дії немає права здійснювати інші процесуальні дії за власною ініціативою або звертатися за клопотаннями до слідчого судді чи прокурора (ч. 2 ст. 41 КПК України 2012 р.), у той час коли за попереднім законодавством при виконанні доручення чи вказівки слідчого на проведення оперативно-розшукових заходів оперативний підрозділ мав ширші повноваження;

згідно з ч. 1 та 2 ст. 252 чинного КПК України фіксація перебігу і результатів негласних слідчих (розшукових) дій має відповідати загальним правилам фіксації кримінального провадження, передбаченим чинним КПК України. За результатами проведення негласної слідчої (розшукової) дії складається протокол, до якого в разі необхідності долучаються додатки [1].

Певною особливістю інституту негласних слідчих (розшукових) дій є відсутність у КПК України чіткої процедури їх проведення та фіксування. Цього не міститься також в Інструкції про організацію проведення негласних слідчих (розшукових) дій та використання їх результатів у кримінальному провадженні, затвердженій спільним Наказом Генеральної прокуратури України, Міністерства внутрішніх справ України, Служби безпеки України, Адміністрації Державної прикордонної служби України, Міністерства фінансів України, Міністерства юстиції України від 16.11.2012 р. № 114/1042/516/1199/936/1687/5 [3]. В Інструкції наводиться лише загальний порядок проведення негласних слідчих (розшукових) дій і порядок проведення деяких із них, аналогічний КПК України. Передбачено окремі процедури організації й проведення негласних слідчих (розшукових) дій, які саме й забезпечують додержання конституційних прав та інтересів учасників досудового розслідування як у теоретичному плані, так і на рівні законодавчої регламентації відсутні. Саме тому на практиці слідчі намагаються уникати формування доказової бази лише на підставі результатів проведення негласних слідчих (розшукових) дій. У судово-слідчій практиці застосовується таке правило: під час досудового розслідування певна частина доказів може бути сформована за результатами проведення слідчих (розшукових) дій, а інші – негласних слідчих (розшукових) дій. Тож, хоча закон під час оцінювання доказів ставить між ними знак рівності (ч. 2 ст. 94, ч. 1 ст. 256 КПК України), за відсутності чіткої процесуальної форми отримання доказів шляхом провадження негласних слідчих (розшукових) дій достовірність останніх ставиться під сумнів самим слідчим [5].

На думку Д. Б. Сергєєвої, питання щодо того, чи є можливим використання результатів негласних слідчих (розшукових) дій в інтересах кримінального судочинства, взагалі не повинно виникати. І ми цілком згодні з даною позицією. Однак, для того, щоб у практичного працівника була реальна можливість використати всі мож-

ливості негласних слідчих (розшукових) дій у доказуванні, необхідно, в першу чергу, мати правильне уявлення про те, що є результатами негласних слідчих (розшукових) дій. Як у правовій теорії, так і законодавстві не можна оперувати нечіткими визначеннями, адже багатозначність правової термінології дезорієнтує правозастосовців, ускладнює правозастосовний процес. Нормативне вираження, застосування термінологічного апарату є надзвичайно актуальним для всіх галузей законодавства, оскільки становить складову процесу їх кодифікації та уніфікації, тому для того, щоб текст закону вважався ясным, він не лише має бути легким для розуміння, а й всі, хто його читатиме, повинні і однаково розуміти його суть. Особливо це є актуальним у сфері використання негласних засобів розслідування, оскільки правові норми, що регулюють порядок проведення негласних слідчих (розшукових) дій, так само, як і законодавство в галузі ОРД, розповсюджуються на відомства, що мають різне функціональне призначення [8].

На момент отримання результатів НСРД вони ще не є процесуальними доказами. Для розробки засад використання результатів НСРД у доказуванні їх доцільно класифікувати на види за такими критеріями: а) за можливістю розсекречення; б) за змістом; в) за походженням; г) за напрямками використання у кримінальному провадженні; д) за напрямками використання у кримінальному процесуальному доказуванні [9].

Для того, щоб фактичні дані, отримані під час проведення НС(Р)Д, стали доказами, вони мають пройти процедуру належного оформлення, тобто повинні бути закріплені та введені в систему доказів. Ця процедура складається з двох етапів:

перший – закріплення матеріалів, здобутих під час застосування технічних засобів шляхом здійснення негласних дій, у порядку, передбаченому нормативними актами;

другий етап – закріплення процесуальним засобом, надання процесуальної форми шляхом винесення постанови про приєднання цих даних до матеріалів кримінального провадження. З огляду на кримінально-процесуальні норми, законодавцем визначено такі процедури оформлення матеріалів, які можуть бути використані як доказ у кримінальному процесі:

в *першу чергу*, це протоколи про проведення негласної слідчої (розшукової) дії, а, *по-друге*, – додатки, тобто матеріальні носії секретної інформації, які містять відомості,

отримані під час проведення НС(Р)Д. Також до МНСІ може бути долучено фотокопії документів, фотокартки, схеми тощо, якщо цей матеріал має значення для досудового розслідування.

Протокол про хід і результати проведеної негласної слідчої (розшукової) дії (або її етапів) складається слідчим, якщо вона проводиться за його безпосередньої участі, в інших випадках – уповноваженим працівником оперативного підрозділу, і повинен відповідати загальним правилам фіксації кримінального провадження. Протокол негласної слідчої (розшукової) дії повинен відповідати загальним вимогам складання протоколу та додаткам до нього, що передбачено статтями 104, 105, 251, 252 КПК. Періодичність складання протоколів залежить від виду негласної слідчої (розшукової) дії, терміну її проведення (одномоментно чи упродовж часу), від доручення слідчого, прокурора, але в будь-якому випадку безпосередньо після отримання фактичних даних, які можуть використовуватись як докази для встановлення місця перебування особи, що розшукується, про кожний випадок огляду, виїмки, дослідження матеріалів про результати негласної слідчої дії тощо [3, с. 16–17].

Основним функціональним призначенням негласних слідчих (розшукових) дій в оновленій системі кримінального процесу України є забезпечення оптимальних шляхів використання у кримінально-процесуальному провадженні інформації, здобутої із використанням негласних силі засобів, якими послуговується оперативно-розшукова діяльність.

З метою своєчасного використання матеріалів під час проведення негласних слідчих (розшукових) дій вони також повинні відповідати певним *вимогам*, зокрема:

повнота зібраних матеріалів; необхідність проведення оцінки отриманих даних; своєчасне припинення негласних дій та використання їх результатів; недопустимість розшифровки негласних заходів і методів, які проводилися та застосовувалися; необхідність проведення інших НС(Р)Д з метою збирання додаткових доказів; недопущення вчинення інших доказів.

Також необхідно звертати увагу, що не допускається поспішність і завчасність початку використання матеріалів, отриманих під час проведення негласних слідчих (розшукових) дій, оскільки:

по-перше – це може призвести до неповноти зібраних даних; *по-друге* – злочинці знищать сліди злочину або переховуватимуться

від органів досудового розслідування; *по-третє* – втратиться подальша доцільність проведення негласних (слідчих) розшукових дій [3, с. 28].

Висновки. Отже, під час використання результатів негласних слідчих (розшукових) дій виникають проблемні аспекти, які в першу чергу пов'язані з

відсутністю чіткої законодавчої процедури їх проведення й фіксування, їхньою однорідністю з оперативно-розшуковими заходами, наслідки проведення яких також можуть використовуватися в кримінальному провадженні як докази. Напрямом вирішення цих проблем є подальше удосконалення кримінально-процесуального, оперативно-розшукового законодавства, а також законодавства у сфері охорони відомостей з обмеженим доступом.

Список використаної літератури:

1. Погорецький М. А. Негласні слідчі (розшукові) дії: проблеми провадження та використання результатів у доказуванні. Юридичний часопис Національної академії внутрішніх справ. 2013. № 1. С. 270–276. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/aymvs_2013_1_48.
2. Є. Лазоренко, Я.Помаз. Деякі проблеми використання протоколів проведення негласних слідчих (розшукових) дій та додатків до них. URL: <http://pgp-journal.kiev.ua/archive/2019/4/50.pdf>
3. Телійчук В.Г., Федченко В.М., Мороз С.М., Козарь О.С. Деякі питання щодо оформлення результатів проведення негласних слідчих (розшукових) дій. Методичні рекомендації: навчально-методичне видання для практичних підрозділів. Дніпро : Дніпропетровський державний університет внутрішніх справ, 2016. 37 с.
4. Войтович І. І. Процесуальні і тактичні особливості провадження невідкладних слідчих дій : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.09. Одеса, 2012. 19 с.
5. Патюк С.О. . Щодо питання оцінювання результатів проведення негласних слідчих (розшукових) дій. URL: http://nbuv.gov.ua/j-pdf/Nvkhdu_jur_2015_5%284%29_20.pdf
6. Телійчук В.Г. Теоретико-правові та практичні проблеми оперативно-розшукового законодавства. *Наукові пошуки у III тисячолітті: соціальний, правовий, економічний та гуманітарний виміри* : збірник тез II Міжнародної науково-практичної конференції (7–8 квітня 2017 р.). Кропивницький : «КОД», 2017. С. 338–343.
7. Телійчук В.Г. Кримінально-процесуальний Закон України та актуальні проблеми удосконалення оперативно-розшукового законодавства. *Актуальні правові та гуманітарно-економічні проблеми в період реформування демократичного суспільства* : збірник матеріалів IV Всеукраїнської науково-практичної конференції (4 грудня 2015 р.). Кіровоград : «КОД», 2015. 264 с. URL: <http://www.uk.x-pdf.ru/5ekonomika/2304062-1-aktualni-pravovi-gumanitarno-ekonomichni-problemi-period-reformuvannya-demokratichnogo-suspilstva-materiali-iv.php>
8. Сергєєва Д.Б. Результати негласних слідчих (розшукових) дій: Проблемні аспекти визначення. URL: <http://lcslaw.knu.ua/index.php/arkhiv-nomeriv/1-6-2014/item/151-rezultaty-nehlasnykh-slidchykh-rozshukovykh-diy-problemni-aspekty-vyznachennya-serhieieva-d-b>
9. Сергєєва Д. Б. Напрями використання результатів негласних слідчих (розшукових) дій у кримінальному процесуальному доказуванні. *Вісник кримінального судочинства*. 2018. № 2. С. 81–91. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/vkc_2018_2_11.

Fedorchuk O. V. Some problematic aspects of using the results of secret investigative (search) actions

The purpose of the article is to identify certain problematic issues of conducting undercover investigative (research) actions that affect the use of their results during the implementation of criminal procedural evidence, and to provide suggestions for their solution. The article discusses some problematic aspects of using the results of covert investigative (search) actions in the investigation of crimes. Analyzing the research of leading domestic scientists, it is stated that a certain feature of the institution of covert investigative (search) actions is the lack of a clear procedure for their implementation and recording of the Criminal Procedure Code of Ukraine. A number of problematic issues of a legal and organizational nature have been identified, requiring an urgent decision on the conduct of covert investigative (search) actions and the use of their results in criminal procedural evidence. Suggestions for solving these problems have been made. The article describes the requirements to be met by materials received during covert investigative (search) actions. With the introduction into the criminal process of Ukraine of the institute of covert investigative (detective) actions, the institute of operational investigative support of criminal proceedings was liquidated. As a result, the possibilities of suspects, accused persons and other interested persons to apply various countermeasures to the bodies of pre-trial investigation and the court (influence on witnesses and victims through threats, bribery, etc.) at all stages of the criminal process and, especially

at the judicial ones, where there are no authorities at all, have expanded accusations are effective means of exposing such opposition and opposing it. The main functional purpose of undercover investigative (search) actions in the updated system of the criminal process of Ukraine is to ensure optimal ways of using information obtained with the use of undercover means used in operational and investigative activities in criminal procedural proceedings. It was concluded that during the use of the results of secret investigative (search) actions, problematic aspects arise, which are primarily related to the lack of a clear legislative procedure for their implementation and recording, their homogeneity with operational and investigative measures, the consequences of which can also be used as evidence in criminal proceedings. The direction of solving these problems is the further improvement of criminal-procedural, operational-investigative legislation, as well as legislation in the field of protection of information with limited access.

Key words: *crimes, investigations, investigative (search) actions, undercover investigative (search) actions, criminal process, operative investigative measures, results of undercover investigative (search) actions, use of materials.*